

Sygn. akt: I C 1667/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Izabela Siewierska
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Iwona Glück

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2019r. w Strzelcach Opolskich

sprawy z powództwa S-C. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.

przeciwko I. J. (1), D. J. (1)

o zapłatę

1. uchyla wyrok zaoczny z dnia 26 lutego 2009 r. wydany przez Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich pod sygn. akt VI C 417/08 „upr”, w całości;
2. powództwo oddala;
3. zasądza od powoda S-C. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. na rzecz pozwanych I. J. (1), D. J. (1) solidarnie kwotę 50 zł (pięćdziesiąt złotych) tytułem opłaty sądowej, kwotę 600 zł (sześćset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 17 zł (siedemnaście złotych) tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwotę 4,20 zł (cztery złote 20/100) tytułem wydatków.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do tut. Sądu w dniu 24 listopada 2008 roku (data wpływu do Sądu), strona powodowa S – C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanych D. J. (2) i I. J. (2) solidarnie kwoty 3.544,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi. Nadto powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając strona powodowa wskazała, iż nabyła na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 07 października 2005 roku od wierzyciela pierwotnego (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. wierzytelność w stosunku do dłużników solidarnych I. J. (1) i D. J. (1) wynikającą z umowy nr (...) na łączną kwotę 3.544,27 zł ustaloną na dzień 10 listopada 2008 roku. Na sumę zadłużenia składają się kwoty: 1.044,72 zł tytułem należności głównej, 1.965,39 zł tytułem odsetek umownych do dnia 20 października 2005 roku, 368,11 zł tytułem odsetek bieżących od dnia 21 października 2005 roku do dnia 10 listopada 2008 roku oraz 166,05 zł tytułem kosztów.

Dnia 26 lutego 2009 roku tut. Sąd rozpoznając powództwo strony powodowej, wydał w sprawie sygn. akt VI C 417/08 „upr” wyrok zaoczny uwzględniający roszczenie powoda w całości.

Dnia 31 marca 2010 roku Sąd na wniosek powoda wydał w przedmiotowej sprawie tytuł wykonawczy.

Pismem z dnia 03 sierpnia 2018 roku (data wpływu do Sądu) pozwani złożyli wniosek o doręczenie odpisu wyroku zaocznego wydanego w przedmiotowej sprawie i uchylenie postanowienia w przedmiocie nadania wyrokowi zaocznemu klauzuli wykonalności.

W uzasadnieniu złożonego wniosku pozwani podnieśli, że wskazany w aktach sprawy adres, na który była do nich kierowana korespondencja nie był w dacie złożenia pozwu ich aktualnym adresem zamieszkania ani też zameldowania, pod wskazanym bowiem adresem pozwani zamieszkiwali do 1995 roku, następnie zaś przeprowadzili się do K. na ul. (...), skąd w 2003 roku się wymeldowali, bowiem wyjechali do S. I. i D. małżonkowie J. w latach 2004 - 2011 przebywali na stałe za granicą i nie mieli możliwości odebrania kierowanej do nich w kraju korespondencji. Pozwani podkreślili również, że po powrocie ze S. zamieszkali na stałe pod adresem K., ul. (...). Duszy 24/11. Nadto w złożonym piśmie podnieśli, że dopiero z korespondencji komorniczej dowiedzieli się o wytoczonej przeciwko nim sprawie sądowej, w której zapadł przeciwko nim przedmiotowy wyrok zaoczny.

Pozwani wnieśli również o uchylenie postanowienia w przedmiocie nadania wyrokowi zaocznemu klauzuli wykonalności z uwagi na to, że wyrok wobec jego niedoręczenia, nie uprawomocnił się, a więc jako orzeczenie nieprawomocne nie może być opatrzony klauzulą wykonalności.

Następnie pismem z dnia 01 października 2018 roku (data wpływu do Sądu) pozwani złożyli sprzeciw od wyroku zaocznego, zaskarżając wydane orzeczenie w całości. Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut nie wykazania istnienia roszczenia zarówno w zakresie należności głównej, jak i w zakresie należności ubocznych. Nadto wskazali na brak wykazania przejścia wierzytelności dochodzonej pozwem na stronę powodową i związany z tym brak legitymacji czynnej strony powodowej. I. i D. małżonkowie J. podnieśli także zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

Uzasadniając pozwani podkreślili, że umowa pożyczki z bankiem (...) S.A. została zawarta w 1995 roku, zaś strona powodowa nie złożyła żadnego dokumentu świadczącego o tym, że doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia. Nadto wskazali, że z dokumentów dołączonych do pozwu nie wynika, w jaki sposób została wyliczona kwota roszczenia odsetek oraz dodatkowych kosztów poniesionych przez bank.

Strona powodowa, pismem z dnia 06 lutego 2019 roku (data wpływu do Sądu) odnosząc się do zarzutów pozwanych, podtrzymała stanowisko prezentowane w pierwotnym pozwie. Powodowy Fundusz podkreślił, że roszczenie objęte pozwem wynika z umowy rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego nr (...) - (...) - 270-41 (pierwotnie nr (...) - (...) - 170-4) zawartej przez pozwanych z Bankiem (...) S.A. w dniu 13 października 1995 roku. Dnia 25 maja 2000 roku Bank wypowiedział pozwanym umowę i wezwał do zapłaty zaległej należności. Wobec braku spłaty powstałego zadłużenia dnia 13 października 2000 roku Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), któremu postanowieniem wydanym w dniu 31 października 2000 roku tut. Sąd w sprawie o sygn. akt I Co 530/00 nadał klauzulę wykonalności. Następnie na wniosek Banku przeciwko pozwanym wszczęta została przez Komornika Sądowego Rewiru II przy Sądzie Rejonowym w Strzelcach Opolskich egzekucja. Postanowieniem z dnia 07 kwietnia 2003 roku wydanym w sprawie o sygn. akt KM 570/00 postępowanie egzekucyjne zostało umorzone.

Pozwani pismem z dnia 12 marca 2019 roku podtrzymali podnoszone w sprzeciwie zarzuty. Nadto powołali się również na wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2016 roku, sygn. akt III CZP 29/16 stanowisko, że nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. I. i D. małżonkowie J., podkreślili również, że fakt nabycia przez powoda wierzytelności przedawnionej nie może mieć negatywnego wpływu na sytuację pozwanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 października 1995 roku D. J. (1) i I. J. (1) złożyli wniosek o otwarcie rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego w banku (...) S.A. w W.. Tego samego dnia wniosek pozwanych został zaakceptowany, a (...) Bank (...) S.A., Oddział w K. otworzył dla nich rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy.

Pozwani, mimo upływu określonych terminów nie wywiązali się z postanowień umowy, wobec czego pismem z dnia 25 maja 2000 roku wierzyciel pierwotny wypowiedział im umowę rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego. Nadto w w/w piśmie wskazano, że saldo debetowe na dzień 25 maja 2000 roku wynosiło 1.053,72 zł wraz z kwotą 130,00 zł tytułem odsetek.

Dowód:

- dokumentacja Banku (...) S.A., k. 91-93;

- dowód doręczenia, k. 95-95;

W dniu 13 października 2000 roku Bank (...) S.A. I Oddział w K. wystawił przeciwko dłużnikom I. J. (1) i D. B. Tytuł Egzekucyjny nr (...), który na mocy postanowienia tut. Sądu z dnia 31 października 2000 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt I Co 530/00, został zaopatrzonej w klauzulę wykonalności.

Na wniosek wierzyciela pierwotnego, na podstawie w/w tytułu wykonawczego Komornik Sądowy Rewiru II przy Sądzie Rejonowym w Strzelcach Opolskich pod sygn. akt Km 570/00 prowadził przeciwko I. J. (1) i D. J. (1) egzekucję. Postanowieniem z dnia 07 kwietnia 2003 roku Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne, bowiem wierzyciel w ciągu roku nie dokonał czynności potrzebnych do dalszego prowadzenia egzekucji.

Dowód:

- bankowy tytuł egzekucyjny, k. 96;

- postanowienie tut. Sądu z dnia 31.10.2000r. wydane w sprawie sygn. akt I Co 530/00, k. 97-98;

- postanowienie komornika sądowego wydane w sprawie sygn. akt KM 570/00, k. 99;

Pismem z dnia 05 lipca 2005 roku (...) Bank (...) S.A. wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 3.056,54 zł, wynikającej z umowy numer (...) z dnia 13 października 1995 roku. Nadto w treści pisma wskazano, że w wypadku braku spłaty w określonym terminie wierzytelność zostanie przelana na rzecz strony powodowej.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty, k. 100;

Powód S-C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 07 października 2005 roku nabył wierzytelność przeciwko pozwany od (...) S.A.

O dokonanej cesji pozwani zostali poinformowani pismem z dnia 24 października 2005 roku.

Dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności z załącznikami, k. 101-115;

- zawiadomienie, k. 101.

Pozwani pod adresem podanym w pozwie tj. K. ul. (...) zamieszkiwali do 9 czerwca 2003 roku. Następnie zameldowali się pod adresem K. ul. (...). Duszy 24/11 i tam zamieszkiwali. Adresu zameldowanie pozwani do tej pory nie zmienili.

Dowód:

- zaświadczenie z systemu (...) – SAD , k.53-58.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu w całości.

Roszczenie powoda wynikało z umowy rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego, zawartej z konsumentem, które uległo przedawnieniu, a pozwani skutecznie zgłosili zarzut przedawnienia.

Na wstępie należy zaznaczyć, że zdaniem Sądu pozwani złożyli w terminie ustawowym sprzeciw od wyroku zaocznego, albowiem wykazali, że pod adresem podanym w pozwie nie zamieszkiwali w dacie doręczenia im odpisu pozwu i odpisu wyroku zaocznego, wymeldowali się z adresu wskazanego w pozwie i przebywali wówczas za granicą w S., a zatem wykazali wolę niezamieszkiwania pod adresem podanym w pozwie. Tym samym nie można uznać fikcji prawidłowego doręczenia określonej art. 139 § 1 k.p.c. Procesowo zdaniem Sądu fakt niepowiadomienia powoda o zmianie miejsca zamieszkania nie może być przesłanką przyjęcia fikcji prawidłowego doręczenia pism procesowych w niniejszej sprawie.

Powód wywodzi swoje roszczenie po pierwsze z umowy rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego zawartej przez (...) Bank (...) S.A. – jako przedsiębiorcę – z pozwanymi I. J. (1) i D. J. (1) – jako konsumentami. Ogólne uregulowanie umowy rachunku bankowego zawiera art. 49 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz.U. 1997 nr 140 poz. 939 z późn. zm.) oraz art. 725 k.c. Zgodnie z wyżej wskazanymi przepisami, przez umowę rachunku bankowego bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku, na czas oznaczony lub nieoznaczony, do przechowywania jego środków pieniężnych oraz, jeżeli umowa tak stanowi, do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych.

Dalej powód powołuje się na skuteczne nabycie wierzytelności wobec pozwanych na podstawie umowy cesji wierzytelności. W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Przelew wierzytelności (cesja) jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego i nie budzącego wątpliwości określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem: oznaczenia stron tego stosunku, oznaczenia świadczenia oraz oznaczenia przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) i co najmniej w dostateczny sposób zindywidualizowane w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność. Skuteczne jest zbycie wierzytelności, nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego ta wierzytelność wynika.

Zważając na powyższe, przyjąć należy na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodnego, że w przedmiotowej sprawie, doszło do zawarcia umowy cesji, która wywołała określone skutki wobec pozwanych. Powód wykazał, że wierzyciel pierwotny posiadał wobec pozwanych wierzytelność określoną umową przelewu wierzytelności oraz, że on sam skutecznie wierzytelność tą nabył. Sąd ustalił tą okoliczność na podstawie dowodów przedłożonych przez powoda, a zacytowanych w stanie faktycznym uzasadnienia. Pozwani nie złożyli żadnych wniosków dowodowych, które mogłyby zakwestionować wiarygodność owych dowodów, a taki obowiązek mieli w myśl art. 6 k.c., zwłaszcza, że byli w sprawie reprezentowani przez fachowego pełnomocnika.

Dokonując oceny zgromadzonych dowodów, Sąd kierował się treścią art. 233 § 1 k.p.c., który stanowi, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, przy uwzględnieniu doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania. Zdaniem Sądu, przedstawione przez powoda dowody stanowiły wiarygodny materiał dowodowy pozwalający na poczynienie w niniejszej sprawie niebudzących wątpliwości ustaleń.

W niniejszej sprawie przede wszystkim, wobec powyższych ustaleń wskazujących na zasadność roszczenia powoda, istotna była kwestia wymagalności roszczenia – rzutująca na datę przedawnienia oraz kwestia ewentualnego przerwania biegu przedawnienia.

Powód w toku postępowania podnosił, że wierzyciel pierwotny dnia 25 maja 2000 roku wypowiedział pozwanym umowę rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego, z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia, zaś pismo zostało przez nich w ocenie powoda odebrane dnia 31 maja 2000 roku. Skutek wypowiedzenia przypada zatem wobec powyższego na dzień 30 czerwca 2000 roku, która to data stanowi datę wymagalności roszczenia. Sąd ten wywód podziela.

Wobec powyższego należność stała się wymagalna najpóźniej z dniem 30 czerwca 2000 roku. W przedmiotowej sprawie powód złożył pozew w dniu 24 listopada 2008 roku, natomiast zgodnie z treścią art. 731 k.c. roszczenia wynikające ze stosunku rachunku bankowego przedawniają się z upływem lat dwóch. Wobec powyższego roszczenie uległo przedawnieniu najpóźniej w dniu 30 czerwca 2002 roku. Powód jednak powoływał się na okoliczność przerwania biegu przedawnienia, która zdaniem Sądu względem powoda nie nastąpiła.

Należy w tym miejscu podkreślić, że jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 roku, sygn. akt II CSK 196/14, do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Oznacza to zatem, że przerwanie biegu przedawnienia następuje co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane/uprawnione; przedawnienie jest bowiem instytucją prawa materialnego, nie zaś procesowego mimo, że do przerwania biegu dochodzi w zasadzie przez czynności procesowe. Tak więc z istoty tej instytucji wynika, że przerwanie następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela; dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności.

Pogląd ten wydaje się w ocenie Sądu logiczny i w pełni zrozumiały, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, iż banki korzystały ze szczególnej ochrony prawnej w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego. Jednocześnie ochrona ta nie rozciąga się na inne podmioty, w tym również nabywców wierzytelności, pierwotnie przysługujących bankowi. Nie ma żadnych racjonalnych podstaw do uznania by nabywca wierzytelności, nie będący bankiem, miał korzystać z dobrodziejstwa w postaci przerwania biegu przedawnienia jedynie na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności.

Odnosząc zatem powyższe rozważania do wskazanego przez powoda w uzasadnieniu pozwu stanu faktycznego, należy uznać, że powód nabył na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności już przedawnione roszczenie.

Reasumując zatem w ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie doszło do przerwania biegu przedawnienia ze skutkami dla powoda, pomimo tego, iż na skutek działań poprzedniego wierzyciela wystawiono bankowy tytuł egzekucyjny, nadano mu klauzulę wykonalności a nawet wszczęto egzekucję, która ostatecznie została umorzona postanowieniem wydanym dnia 07 kwietnia 2003 roku. Na poparcie tego stanowiska można zacytować stanowisko Sądu Najwyższego, które Sąd w tym składzie podziela. Otóż Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku, sygn. akt III CZP 29/16 wskazał, że nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.)

Nadto Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 stycznia 2004 roku, sygn. akt III CZP 101/03 stwierdził, że w świetle art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie tylko powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie aż do czasu zakończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (art. 124 § 2 k.c.), czyli przez okres, w którym uprawniony nie ma możliwości podejmowania innych środków w celu realizacji roszczenia. W związku z tym przedawnienie roszczenia banku mogłoby nastąpić najwcześniej z upływem 2 lat od wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

A zatem w realiach niniejsze sprawy bieg terminu przedawnienia – ale tylko wobec banku - został przerwany na skutek złożenia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które następnie zostało umorzone.

Powód jako nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie mógł wystąpić o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności i w konsekwencji nie mógł zatem skorzystać ze skutków postępowania, w którym nie mógłby wziąć udziału. Jak bowiem zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 roku fundusz sekurytyzacyjny, nabywający wierzytelność od banku, nie ma uprawnienia do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania.

Podsumowując: przerwanie biegu przedawnienia roszczeń banku na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie odnosi skutku wobec nabywcy wierzytelności niebędącego bankiem. Nabywca wierzytelności nie może bowiem odnosić korzyści z tej części postępowania egzekucyjnego, w której nie może być stroną. Jest to wyjątek od zasady, iż zmiana podmiotowa po stronie wierzyciela nie wpływa na przedawnienie roszczenia.

Zważając na powyższe, powództwo należało oddalić z uwagi na przedawnienie roszczenia, w tym również w zakresie odsetek. W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 roku, sygn. akt III CZP 42/04).

Podniesienie zarzutu przedawnienia nie było w realiach niniejszej sprawy sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Instytucja przedawnienia służy bowiem również ochronie dłużnika, by „nie pozostawał on w długotrwałej niepewności”. Sąd nie znalazł podstaw by chronić prawa powoda zwłaszcza w procesie przeciwko konsumentom, którzy co do zasady są stroną słabszą w stosunkach z przedsiębiorcą jakim jest powód.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 347 k.p.c. Sąd uchylił wyrok zaoczny z dnia 26 lutego 2009 roku wydany przez tut. Sąd pod sygn. akt VI C 417/08 upr w całości i powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Skoro więc roszczenie powoda zostało oddalone, to jest on zobowiązany jako strona przegrywająca zwrócić poniesione przez pozwanych koszty, na które składają się kwota 50,00 zł tytułem opłaty sądowej, kwota 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 4,20 zł tytułem wydatków.

Wobec powyższego, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie (projekt sporządzony przez asystenta);
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć:
 - a) pełn. strony powodowej;
2. K.. 14 dni;
3. Po praw. akta przedłożyć celem decyzji o publikacji uzasadnienia.

S., 17.04.2019r.